

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΩΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Σας γνωστοποιώ ότι τα μαλλιά της άρρωστης άποτελούν επί του παρόντος σοβαρό έγχοθό της αναρρώσεώς της, συνέχισε ο γιατρός. Αν μείνουν άκοπα, θα παρακωλύσουν σοβαρά την ίαση της, λόγω της φύσεως της άσθενείας. Άλλωστε αν δεν με άπακούσετε, τα μαλλιά θα πέσουν άργότερα μόνα τους κι' αϊτή τη φορά δεν θα ξαναφυτρώσουν.

Και έπειδή έδωκε την κ. Μελλά πολύ στενοχωρημένη, πρόσθεσε: — Θάφρος, κνρια μου, θάφρος; Σχεφθήτε ότι πρόκειται για την ίγεια, για την όμορφιά την ίδια της αγαπημένης σας κόρης και αφήστε κατά μέρος κάθε διαταγή. Άνθιο πού θα ξανάθω, έννοώ να τη βού κόψετε μαλλιά, Σύνφονοι;...

Και αφού την άπαχαίρησε, έφυγε. Η κ. Μελλά ήθελε να άπακούσει στην έντολή του γιατρού, αλλά δεν είχε το θάρρος να κόψει τα μαλλιά της κόρης της.

Όστόσο η άρρωστη είχε καλύτερη. Ο κίνδυνος είχε παρέρθει...

Η καλύτερησ της Ζερμαίν πού γέμισε όλοσ χροά. Ο πρίγκιπ άργάκιος διακοσώθηκε την κνρια ντε Μελλά, έκφράζοντας έτσι τον ένθουσιασμό του. Κι'άβ' όλη τη διάφορα της άρρώσεως της Ζερμαίν ο πρίγκιπ ήταν μελαγχολικός και σιωθωσός. Την αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλον την Ζερμαίν, γιατί ήταν η αγαπημένη φίλη της μηχοής Σιμώνης.

Και κάποιος άλλος όμωσ υπέφερε καθ' όλο το διάστημα της άρρώσεως της νέας, όσο και η κ. ντε Μελλά. Και αυτός ήταν ο Κάρολος Κερβάλ, του όποιου το πριζκό μαρτύριο ήταν άπεριόγραπτο, γιατί όχι μόνο η άνησνρία του για την ίγεια της Ζερμαίν τον θάσάνανε, αλλά και γιατί ήταν αναγκασμένος να κρυβή τη θλίψη του και να προσποιείται μπρος στη Σιμώνη τον άδιάφορο.

Στό μεταξύ αυτό, η Σιμώνη είχε αρρωδήσει κι' έπαιζε. Δεν έδειχνε σχεδόν καθόλου ότι είχε υποφέρει τόσο. Όσοσ όμωσ, αν την έξετάζε ο γιατρός περισσότερο, θ' άκουσε ένα άσθενικό ξεσο βήχα να ταραχί κάθε τόσο τη αδύνατο στήθος της. Άξωμία θα κατορθώζε αν ήξερε πού οργη πού έπιαναν κάθε τόσο τη φτωχή νέα.

Μολταστά, από την ήμερα πού η Ζερμαίν άρρώσθηκε, η Σιμώνη δεν έμνε ούτε στιγμή ήσυχη. Πηριανοχόζταν στο σπίτι και τραγουδίζε ξεσο κι' την κάμαρα της έξαδέλης της. Δεν μπορούσε να μη μέσα, γιατί η κ. ντε Μελλά άπαγόρευε άσθμηρά σε όλοσ την οικοδο.

Τώρα όμωσ πού η έξαδέλη της είχε πια καλύτερησ, μπορούσε να την δει. Έπιε έπιπυρε στο δωμάτιο της η Σιμώνη, η Ζερμαίν κοιμόταν και δίπλα της καθόταν η μητέρα της. Έδειξε στη Σιμώνη τα μαλλιά της Ζερμαίν, τα όφαια της μαλλιά, πού ήθελαν να της τό κόψουν, και είπε:

—Κίτταξε... Κίτταξε τα όφαια αυτά μαλλιά! Ο γιατρός διάταζε να τα κόψουμε.

—Ό! αλήθεια... ψιθύρισε η Σιμώνη.

—Ναι! ναι! είτε η κ. ντε Μελλά. Έγώ τουλάχιστον δεν θα μπορούσ ποτέ να κάνω αυτό το πράγμα.

Η δυσηχισμένη αυτή μητέρα, η όποια είχε υποφέρει τόσα κοντά στην άρρωστη κόρη της, δεν μπορούσε τώρα ούτε να σκεφθή πώς έπρεπε να κόψει τα μαλλιά της κόρης της.

Και όμωσ η θυσία αυτή έπρεπε να γίνει.

—Έστω! είτε τέλος η Σιμώνη με άπόφασι, θα έκτελέσω έγώ την άπόφασι του γιατρού.

Βλέποντας, ότι η κ. ντε Μελλά είχε έξαντληθή πια από την άγωνία, την άγριωνία και τους κόπυσοσ, την όδηγησε στο δωμάτιο της για να ξεκοιραστή λίγο. Έπειτα ξαναγύρισε στο δωμάτιο της έξαδέλης της, η όποια έξακολούθησε να κοιμάται βαθειά, και κάθισε δίπλα στο προσκέφαλό της.

Καθός την ένάτιζε προσεχτικά, κατέληξε ξαφνα από συγκίνηση και δάκρυα κλάσων από τα μάτια της.

Παρόδες σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό της και ούτε αυτή η ίδια μπορούσε να ξεγηγήση την ταραχή της...

Μιά νευρικότης την έννοίρισε. Σηκώθηκε από τη θέση της κι' άρχισε να κούβι βόλιεσ μέσ' στο δωμάτιο.

Μά ξαφνα μι' άσθενική φωνή άκούστηκε μέσ' στο δωμάτιο.

Η Ζερμαίν είχε ξυπνήσει. Άμείωσ η Σιμώνη έτρεξε κοντά της και, αφού κάθισε πλάι της, της πέρασε τρυφερά τα χροά της γύρω στο, λαμό της.

—Θέλω να πεθάνω! της ψιθύρισε ξαφνα η Ζερμαίν.

Η Σιμώνη, άκούγοντας τα λόγια αυτά, έπιασε τα χροά της έξαδέλης μέσ' στα δικά της και της είπε:

—Όχι, Ζερμαίν μου!... Όχι, αγαπημένη μου Ζερμαίν!... Δεν θα πεθάνης! Γιατί να πεθάνης;

—Θά πεθάνω! ψιθύρισε πάλι η άρρωστη, προσπαθώντας να δώσει κάποιον ζοηρότητα στη φωνή της. Η θάλασσα!... Δεν βλέπεις, ότι η θάλασσα είναι εκεί!... Έρχεται να με πάρη και κανείς δεν θάρθη να με ζητήση... Πρέπει να πεθάνω... Θά είναι εύτυχια να πεθάνω...

—Εύτυχια να πεθάνης!... Ξαναείτε η Σιμώνη σαν ήχο.

Η άρρωστη χαμοέλασε θλιβερά. Ήταν φανερό πώς δεν άναγνώριζε την έξαδέλη της. Μία βαθειά ταραχή την κατείχε, η όποια μεγαλύτερη όλοσνα, Παρηλιούσε:

—Ό! εύτυχια!... Ό! εύτυχια!... έξακολούθησε να λέη. Ο θάνατος, ο θάνατος!... Ναι, αυτός θα είναι η μεγαλύτερη εύτυχια για μένα, γιατί κανένας δε μ' αγαπά!... Αυτόθ θα είναι ο λυτρωτής μου...

—Αγαπημένη μου, τρυσαγμένη μου! φώναζε η Σιμώνη, ζητώντας να ξαναφέρει στη λογική το σκοπιμένο αυτό μυαλό, γιατί τέτοια πράγματα:

Και λέγοντας αυτά, την έσπυγγε με στογή στην άγκαλιά της. Μά η Ζερμαίν την έπυρρε με δύναμη και τη ρώτησε, ενώ το κοσπό της έπιανε άγρια έφαρσα:

—Έσθ!... Έσθ!... Ποια είσαι!... Πές μου!... Γιατί η μητέρα μου δεν είναι' εδώ;

—Είμαι η Σιμώνη, αγαπημένη μου Ζερμαίν, η μηχή σου Σιμώνη. Άκούγοντας το όνομα αυτό, η άρρωστη τέντωσε τα μάτια της και φώναζε με μι' φωνή, πού έκανε την καρδιά της έξαδέλης της να σαυτήση:

—Η Σιμώνη!... Η Σιμώνη!... Α! ναι!... Έξαινη εύγυριμένη!... Η Σιμώνη!... Α! την αγαπάει ο αγαπημένος μου!... Α! την!... Α! την!... Μά ε' έγώ πόσο την αγαπώ!...

Και αποθώνας την έξαδέλη της, έπαισε έξαντλημένη στο μαξιλάρι.

Άνοιξαν τόρα λαχνασιμένα και το στήθος της ένδοκασίβαν.

Όταν ανήλθε κάπως, έξακολούθησε με φωνή παχημένη και κομημένη:

—Βλέπεις λοιπόν, ότι πρέπει να πεθάνω... Ναι, πρέπει να πεθάνω... Άν δεν πεθάνω έγώ, θα πεθάνη η Σιμώνη!... Η Σιμώνη!... Α! την αγαπώ!... Ό! μένα δεν μ' αγαπάει καθόλου!... Πρέπει να πεθάνω!... Μόνο στο θάνατο θα βρω την εύτυχία!... Μόνο ο θάνατος θα με λυτρώση!...

Έξακολούθησε σιωπή.

Τα μάτια της Ζερμαίν ξανάβλίσαν...

Η Σιμώνη ήταν βαθειά συγκινημένη.

Ένα νευρικό τρυμουάσιμα την συγκλόρισε όλόκληρη.

Ήταν χλομή σαν νεκρή!...

Η τρομερή αλήθεια, πούχε άκουσει, της είχε παγώσει το αίμα στις αλές...

Ήταν αλήθεια λοιπόν η νευρική;

Το τρομερό μυστικό, πούχε έκμυστηρευθή η έξαδέλη της, ήταν το μυστικό της καρδιάς της, ή του πνευτός της σαντασία;

Η φτωχή μικρούλα, η χρονοκόρη και είσιόσθητη Σιμώνη, το έθθραστο και άθρο αυτό λουλούδι, δεν ήξερε τί να κούβι.

Στέζοταν στη μέση της κάμαρας ασυσημένη.

Μέσα σε λίγες στιγμές είχε ύπωση η φτωχή μικρή, το φοικότερο μαρτύριο, την πού βαθειά όδνη.

Στην καρδιά της ύπυχε πια η Κόλασις. Τα συνασθήματα πονινοίθε, ήταν αλλόκοτα, πρώτη φορά περνούσαν τέτοιες ιδέες απ' το μυαλό της.

Ζήλιε και μισοίσε, πονοίσε κι' άπελιζότανε, ο σπαργαμός και η όγη έκαναν τη σκέψη της να θολώνη.

Τώρα πια τίχε καταλάβει όλα, τίξερε όλα - όλα...

Η Ζερμαίν άγαπούσε τον άρραθιστικό της, τον Κάρολο Κερβάλ και γι' αυτό ήθελσε να πεθάνη, γι' αυτό πήγε στη σπηλιά της άκτης, γι' αυτό έξετίθη στην τρυκωμία.

Ζητούσε το θάνατο σαν άπολιτσοίσο.

Και τόκανε αυτό, για να μη γίνεται έμυλόθιο στη Σιμώνη, για να μην της ταραχίη την εύτυχία.

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές η Σιμώνη, άρχισε να συνέχεται σιγά-σιγά, να προάγεται, να γαλήνη.

Το μίσοσ πού κάχλασε για μι' στιγμή στην καρδιά της, έκόπασε τόρα, παρήλθε έντελώς...

Είχε τόση καλή καρδιά η εύγενική μικρούλα!

Κίτταξε την έξαδέλη της με συμπνεσι κι' άρχισε να σκεπτεται, να σκεπτεται!...

Τι έφταιγε η Ζερμαίν για όλα αυτά;

Τι φταιει μι' νέα για τον έρωτα πού φωντοίνε ξαφνικά στην καρδιά της;

(Άκολουθεί)

Έγειρε έξαντλημένη στο μαξιλάρι...

